

Ημερολόγιο ασημάντων 472

Τίγρις στην Κοινότητα στο σπίτι χαμαί λέων

/ Βόλτα στην κηπούπολη του Σύδνεϋ

Δημήτρης Τζουμάκας

Τα πάντα στο βωμό της «ευτυχίας» ως μια ακράτεια, όλα ωσάν σε γεροντική άνοια.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

8.2.22 Πρώτο μπάνιο στο Brighton Le Sands. Η παραλία είναι άδεια παρά το γεγονός ότι περάσαμε τους 30 β Κελσίου με κάθετο ήλιο. Είναι παντελώς άδεια για το φόβο των Ιουδαίων, δηλαδή για το φόβο του γίγαντα καρχαρία, που δεν άφησε κοκαλάκι από την ατυχή 35χρονο κολυμβητή.

19.2.22 Σάββατο. Έβρεχε το βράδυ συνέχεια και το πρωί ακόμη, κίνησα πεζή για να ανανεώσω την άδεια οδηγήσεως που έχει λήξει εδώ και ένα χρόνο. Βγαίνοντας από τη βίλλα Τζουμάκα στο πάρκο, μετά από την καταρακτώδη βροχή, ο ήλιος άρχισε να ξεμυτίζει μέσα από τα νέφη για να φωτίσει το καταπράσινο γρασίδι, οι καλοθερμμένες χαλκόκοτες βόσκουν νομαδικά, παπαγαλάκια, καρακάξες και κουκαμπάρες άδουν και περπατάω μέχρι το Ρόζελαντ που βρίσκεται η αγορά Μαμουθ, κάπου μια ώρα δρόμος. Μόνος περιπατητής, κάτω από γιγάντιους ευκαλύπτους και ανθισμένα μίρτολ κρέπ, χαιρετώ μερικά ζευγάρια και μεμονωμένους «εις» που φροντίζουν τους κήπους τους. Δηλαδή αυτοί με χαιρετάνε πρώτοι. Το Σύδνεϋ δεν είναι πόλη, είναι κηπούπολη και οι κάτοικοι κινητά σκαλιστήρια που υπηρετούν τη μάνα γη σκάβοντας με τα νύχια, με χέρια- πόδια στη γραμμή, χώνουν τη μούρη τους στο χώμα για να φυτέψουν τα φυτά, διακοσμητικά, οπωρικά και αβοκάτο. Περπατώ στο μονόδρομο δεξιά κι αριστερά, λουλούδια στις αυλές, μαγνιόλες, λεμονιές, φράτζι πάνι και ένα όργιο από τριανταφυλλίες και good morning, good morning ladies and gentlemen. Τα πνιχτά γαυγίσματα από μια λουλού χάνονται κάτω από το κονσέρτο των ωδικών πουλιών. Ούτε ένα γουρουνοπεριστερί της Αχαρνών, ούτε ένα τυραννόσαυρος πολιτικός. Όλα παραπέμπουν σε έναν εν δυνάμει παράδεισο σε καθαρόαιμους έρωτες. Όπως όμως λέει ο Μπαντιού ο έρωτας στους ώμους απειλείται «από μια ελεγχόμενη συζυγικότητα που θα συνεχιστεί μέσα στη γαλήνη της κατανάλωσης». Τα πάντα στο βωμό της «ευτυχίας» ως μια ακράτεια, όλα ωσάν σε γεροντική άνοια.

Στο Transport Centre for NSW κατέφτασα ενθουσιώδης αλλά είχε μεγάλη ουρά μου έκοψε τη φόρα και όταν έφτασα μπροστά στον γκισέ ήμουν ένας Άλλος, ένα Γκάγκοτερ και οι άνθρωποι των αδειών δεν έπαιρναν ρευστό παρά μόνο κάρτες, οπότε αποχώρησα άπρακτος με τα λεφτά στην τσέπη δε, και τη μαφιόζικη συνειδησή μου ήσυχη, χωρίς πολλά ταραταντάμ.

Στον τελευταίο όροφο του ατέλειωτου αυτού κόμπλεξ που χρειάζεσαι το

μίτο της Αριάδνης για να το διασχίσεις καμιά δεκαριά ασπρομάλληδες έλεγαν στα ελληνικά ότι για όλα φταίνε οι ξένοι και στον προτελευταίο όροφο πάλι υπέργηροι έλληνες έλεγαν ότι μας κατέστρεψαν οι κορεάτες και οι κινέζοι που ανέβασαν τις τιμές των σπιτιών.

20.2.22 Ο κύβος ερρίφθη και στην Ελληνική Κοινότητα του Σύδνεϋ στις 22 Μαρτίου παρουσιάζουμε τον Τίγρη και τον Χαμαιλέοντα. Το πιο σωστό ήταν να παρουσιάσουμε το θηρίο και το ερπετό στην οθόνη κι όχι το βιβλίο Τίγρις και Χαμαιλέων αυτά τα μικρά κείμενα που αναφέρονται κυρίως στην αθηναϊκή ζωή τα τελευταία χρόνια της φτωχοποίησης. «Μικρές ιστορίες για την εκμετάλλευση, καθημερινά ενσταντανέ για τη μοναξιά, τον πόνο, την τρέλα, την ερωτική επιθυμία, την ανάγκη για στοργή και αναγνώριση. Η ελπίδα στα πιο ανέλπιστα μέρη, η φιλαρέσκεια κόντρα στη μιζέρια», όπως λέει η καλή μου φίλη Νάνσυ Ανδριοπούλου. Αλλά υπερβάλουμε νομίζω. Ο τίγρις είναι ξεδοντιασμένος και ο χαμαιλέον δεν λέει τίποτα. Το κείμενο είναι γραμμένο σε καθημερινή γλώσσα, σε απλά ελληνικά άντε και λίγα...γαλλικά. Απέφυγα να βάλω ...φάλτσο. Αν έβαζα και φάλτσο ουαί σε σας υποκριτές και Φαρισαίοι, κομματικοί και αναρχικοί μισογύνηδες, ομορτυνιστές κάθε μορφής, συμπαρόικοι καταναλωτές.

21.2.22 Βρέχει συνέχεια/ασταμάτητα/ακατάπαυστα/εγωιστικά κρουνηδόν. Βρέχει επίμονα και πλημμυρίσαμε. Πήγαμε με τη λέμβο για τσεκάπ με την Αρετή στο φίλο μου τον Κινέζο τον δρα Νταγκ που τον βάζουν η γυναίκα του και η κόρη του να κάνει δουλειές «ενώ εγώ θέλω να δω τις στατιστικές του covid19», μου λέει «και φουτμπώλ». Με παρέπεμψε για τις αιματολογικές εξετάσεις και ερωτεύθηκα την Κορεάτισσα αιμολήπτρια που με φρόντισε σαν μωρό με χαρές και ναζάκια. Περιχαρής κι εγώ. Τι διάβολο, μόλις βλέπω γυναίκα παθαίνω κάτι.

•Στις 21 Φεβρουαρίου του 1913 ο ελληνικός στρατός με τον γίγαντα βασιλέα Κωνσταντίνο μπροστά απελευθερώνει την πόλη των Ιωαννίνων.

22.2.22 Όλα στο 2 (δύο), όλα διπλά κι όλα καλά. Ευοίωνη μέρα. Το 2 είναι αριθμός της σελήνης. Στην Κίνα, πιστεύουν στην αρμονία και στην ισορροπία, οπότε θεωρείται τυχερός αριθμός καθώς όλα τα καλά προέρχονται από τα ζευγάρια, τα οποία εν παρόδω ενώνονται εις σάρκα μία κατά τας γραφάς. Ανανέωσα την άδεια οδήγησης για πέντε χρόνια. Happy. Θα πάω μέχρι την οικία Στεφανίδη και Vincent,

θα πάω στο παζάρι του Μάρικβιλ και στην αμαρτωλή συνοικία του Cross για κοινωνιολογική μελέτη.

•...Το πρωί της 22ας Φεβρουαρίου, του 1848 εκατοντάδες γάλλων φοιτητών συγκεντρώθηκαν στην πλατεία του Πανθεόν και μετά πήγαν στην Μαντιλέν όπου ενώθηκαν με τους εργάτες. Οι διαδηλωτές (3.000 άτομα), στη συνέχεια κατευθύνθηκαν προς την Βουλή των Αντιπροσώπων, στην πλατεία Ομόνοιας, με συνθήματα « Ζήτω η Μεταρρύθμιση ! Κάτω ο Γκιζώ!». Μέχρι εκείνη την ώρα, οι δυνάμεις του νόμου και της τάξης, είχαν τον έλεγχο της κατάστασης. Η στρατιωτική κατοχή του Παρισιού, αποφασίστηκε με νομοθετικό διάταγμα Ο βασιλιάς Λουδοβίκος Φίλιππος μπορούσε να υπολογίζει σε 70.000 στρατιώτες, στην υποστήριξη του πυροβολικού και στην ασφάλεια των οχυρών που περικύκλωναν την πρωτεύουσα, αλλά το πλήθος ήταν εδώ, αγρίευε, η λεγόμενη Φεβρουαρινή Επανάσταση (Revolution de Fevrier) είχε ξεσπάσει για τα καλά και ο βασιλεύς θα φάει το κεφάλι του σε λίγο. Η πρώτη γαλλική κομμούνια (του 1848) δείχνει τα δόντια της: «Από τις 25 Φεβρουαρίου (1848) χιλιάδες παράξενα συστήματα ξεπήδησαν ορμητικά από τα πνεύματα της πρωτοπορίας και διαδόθηκαν στα ανήσυχια πνεύματα του πλήθους. Όλα ήταν ακόμη όρθια εκτός από την Βασιλεία και το Κοινοβούλιο και φαινόταν πως από την επαναστατική σύγκρουση όλη η κοινωνία είχε διαλυθεί και πως πειραματιζόνταν για την νέα μορφή που έπρεπε να δώσουν στο οικοδόμημα που θα έβαζαν στην θέση της. Καθένας πρότεινε το σχέδιό του: άλλος το δημοσίευε στις εφημερίδες, άλλος σε αφίσες που γέμιζαν τους τοίχους, άλλος βγάζοντας λόγο στον δρόμο. Ένας υποστήριζε την κατάργηση της ανισότητας του πλούτου, άλλος απαιτούσε την κατάργηση της ανισότητας στην μόρφωση, ο τρίτος επιχειρούσε να εξαφανίσει την αρχαιότερη των ανισοτήτων, αυτήν των ανδρών και των γυναικών. Υπεδείκνυαν αντιδοτα κατά της φτώχειας και γιατρικά κατά της αρρώστιας που λέγεται «δουλειά» και ταλανίζει την ανθρωπότητα από την αρχή της ύπαρξής της. Οι θεωρίες αυτές ήταν τόσο ετερόκλητες, συχνά αντιθετικές και κάποιες φορές αντιμαχόμενες. Όλες όμως, στόχευαν να μετασχηματίσουν την κοινωνία αυτή καθεαυτή, από την οποία θα εκπορεύονταν η εξουσία. Όλες αυτές οι θεωρίες πήραν το κοινό όνομα: ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ». (A. de Tocqueville, Souvenirs/ Βικιπαίδεια)